

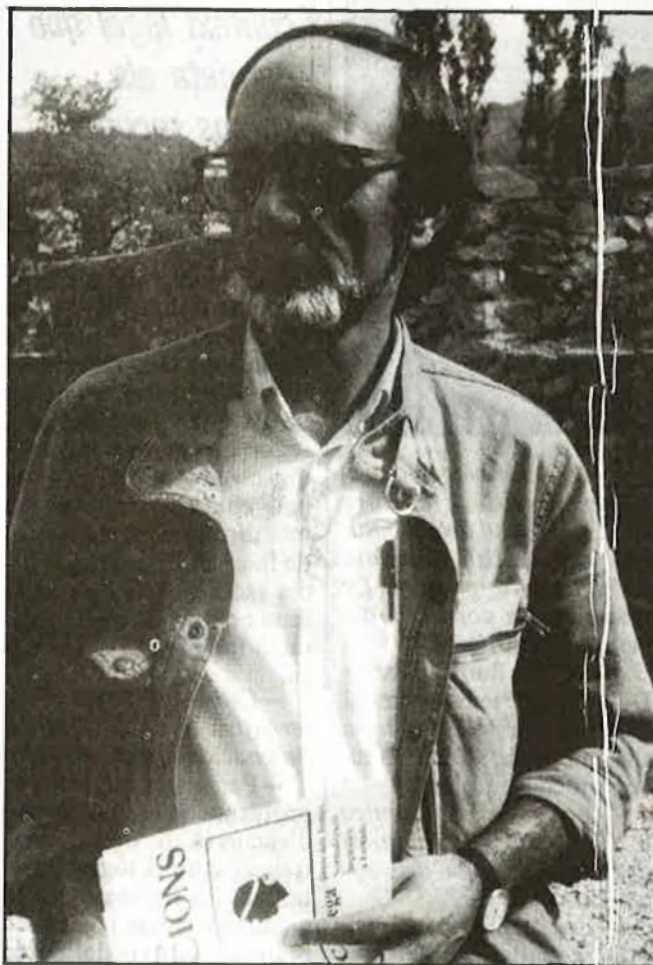
Yviu Stella, un diputat nacionalista a Còrsega

«El govern francès no pot justificar la repressió»

Diumenge 12 d'agost, els ciutadans de Còrsega, *l'île de la beauté*, acudiren a les urnes per tal d'elegir els 61 diputats que conformen l'Assemblea de Còrsega. Només feia dos anys que, per primera vegada, s'havia constituït aquesta mena de parlament autònom, amb un manament de sis anys, fruit d'un pintoresc «estatut particular» atorgat a l'illa, i bastant més descafeïnat que el promès inicialment pel Partit Socialista Francès (PSF), abans que Mitterrand guanyàs les eleccions.

Dos anys han estat suficients per a constatar el fracàs de la «solució» institucional al «problema cors». Les noves eleccions han donat uns resultats i una correlació de forces que, probablement, faran de Còrsega una illa ingovernable. La història es torna a repetir, només que ara hi ha un nou ingredient interessant i substancial: a l'Assemblea de Còrsega hi haurà tres diputats d'Unità Naziunalista, la coalició impulsada pel Movimentu Corsu per l'Autodeterminazione (MCA).

De les contradiccions de l'Estat francès, la situació econòmica i cultural de la nació corsa, de la repressió als nacionalistes i de l'estratègia política d'aquests en l'Assemblea, ens en parla Yviu Stella, un dels tres diputats d'UN elegits en els

comicis d'agost, al llarg d'una entrevista concedida en exclusiva per a EL TEMPS.

—Vostés no acudiren als comicis fa dos anys i, en canvi, ara sí que s'hi han presentat. ¿A què respon aquest canvi de posició, i quina valoració fa de les recents eleccions a l'Assemblea de Còrsega?

—La importància d'aquestes eleccions és rela-

tiva. Nosaltres pensem utilitzar l'Assemblea com una tribuna publicitària, perquè s'hi reconega el poble cors. No entrarem en la gestió ni tampoc en les comissions ni en els organismes que se'n deriven. Entre els primers comicis i els d'ara hem tingut una doble posició: en el 82 no ens hi vam presentar perquè intervenir-hi era fer el joc a una proposta del govern per a marginar els

moviments nacionalistes. Ara, però, hem jugat la basa electoral després de constatar el fracàs de l'Estatut i el desencís de la «solució» institucional a Còrsega. La nostra participació s'ha fet en el marc d'un aclariment de quines són les forces nacionalistes.

Els autonomistes (UPC), que s'hi presentaren la primera vegada, s'han cremat completament. Pel que fa a nosaltres, el govern creia que no traüríem representació, però vet ací que hem superat la barrera del cinc per cent. Suposem que això durà contradiccions en el sentit que el govern francès no podrà acusar els corsos de terroristes o de gàngsters, com ho ha fet fins ara, de la mateixa manera que no podrà justificar la seua política de repressió. Hauran d'adonar-se que hi ha un moviment polític fort i que una persona (Mitterrand) no pot fer un discurs exterior a favor de la llibertat dels pobles i prendre una actitud contrària en l'interior.

—¿Quina diferència troben, a Còrsega estant, entre el govern de Giscard i el de Mitterrand?

—Mire, a Còrsega no es pot dir que s'hagen produït diferències substancials. En la campanya electoral que conduí Mitterrand a la presidència de la República, aquest es referia a Còrsega dient que la gestió del seu antecessor havia estat francament dolenta, i que a partir d'ara tot funcionaria bé. Abans de les eleccions, el PSF arribà a presentar un projecte de llei, l'estatut particular, en el qual es reconeixia el poble cors. Ara bé, una vegada en el poder, aquest «estatut» s'assembla ben poc al promès quan Mitterrand es trobava en l'oposició. Abans hi havia la noció de poble i els juristes ho haurien tingut

fotut si els corsos haguessen exigit el dret a l'autodeterminació, apartat reconegut en la constitució francesa. Sembla que Mitterrand se n'adonà a temps, i tirà marxa enrere. Ara no reconeix el poble cors, només arriba a dir que Còrsega és una col·lectivitat territorial, part component del poble francès.

—¿Vol dir que Mitterrand no tindrà presents els corsos en vespres de les pròximes eleccions generals, o pensa que no necessitarà els vots de l'esquerra corsa?

—El PSF no necessita recórrer a la qüestió nacional per a recollir vots en les properes eleccions franceses. Els socialistes voldran recobrar la imatge a partir de la crisi irrevocable que travessa el PCF. D'altra banda, la dreta és majoritària a Còrsega. Mitterrand deixarà de banda l'illa perquè s'hi apanye la dreta.

—Tot i semblar una pregunta simplista, ¿no entra en el seu càlcul de probabilitats una decisió semblant a la que va prendre De Gaulle quan donà la independència a Algèria?

—Ni de lluny. Només De Gaulle tenia prestigi personal perquè la dreta s'hi subjectà i donà la independència a Algèria.

—La situació econòmica a Còrsega, ¿ha millorat des de l'arribada dels socialistes al poder?

—La situació econòmica s'ha agreujat pels efectes de la crisi sobre Còrsega, tot i que s'hauria pogut arreglar. Còrsega es mou en base a dos punts forts en la seua economia: turisme i monocultiu d'exportació. L'esquerra francesa ha promès la reindustrialització, la reducció de l'atur i, en certa manera, l'entrada de Còrsega en una quarta revolució industrial i de la informàtica. És absurd. ¿Com es pot prendre dur a terme una re-

Els interessos de la comunitat corsa no són els mateixos que els del poble francès. Cal un context legal que permeta als corsos recuperar la identitat

volució industrial a Còrsega, quan en altres països de l'Europa comunitària s'estan tancant fàbriques? Si el govern francès no ho ha fet quan tenia mitjans, segur que no ho farà ara que no en té. Còrsega és un país colonitzat que pateix més directament els efectes de la crisi. El govern francès sacrifica Còrsega en la seua política de reestructuració industrial i econòmica.

—Quina és, doncs, l'alternativa des de l'òptica dels nacionalistes corsos?

—Per a trencar això, el problema no és una govern d'esquerra o dreta, sinó trencar amb la lògica capitalista. Els interessos de la comunitat corsa no són els mateixos que els del poble francès. L'alternativa ha de centrar-se en un desenvolupament basat en la producció, a partir de les riqueses naturals de l'illa, però també des de l'organització del treball i el control per part dels qui exerciten aquest treball. És en aquest context que es pot dibuixar un projecte global que permeta al poble cors recuperar la seua identitat.

—Quina és la situació

actual de la llengua i la cultura corses?

—La llengua corsa no és reconeguda, tot i que el 75% de la població la parla. París impugnà la llei de l'Assemblea quan aquesta es pronuncià a favor del bilingüisme, i l'assumpte encara es troba damunt la taula. D'altra banda, els grups culturals i els cantautors corsos són prohibits pels ajuntaments, que no sols no els contracten, sinó que s'excusen amb els «possibles disturbis» que podrien comportar les seues actuacions.

Val a dir que encara que es reconegués la llengua corsa, si el poble no pot expressar-s'hi, això no suposa cap alternativa. Aquesta, lògicament, ha d'anar més enllà.

—¿Quina estratègia desenvoluparà Unità Naziunalista, i més concretament l'MCA, ara que gaudeixen de tres escons en l'Assemblea.

—En l'Assemblea de Còrsega no es pot preveure quina cosa pot ocórrer, atesa l'actual correlació de forces. El nostre primer vot serà pel reconeixement jurídic del poble cors. Això comporta dues coses: el dret a l'autodeterminació i la possibilitat d'exercir aquest dret.

Una part de l'èxit dels nacionalistes en les eleccions és que la nostra és una proposta política per a arribar a una solució política, que vol dir una solució de descolonització. Fins que no s'arriba a una solució política, hi haurà un procés de degeneració de la repressió. Açò es veu a través de l'experiència dels darrers anys i de les tres etapes que s'han succeït: repressió pura i simple, la «solució» institucional i l'enfrontament entre corsos.

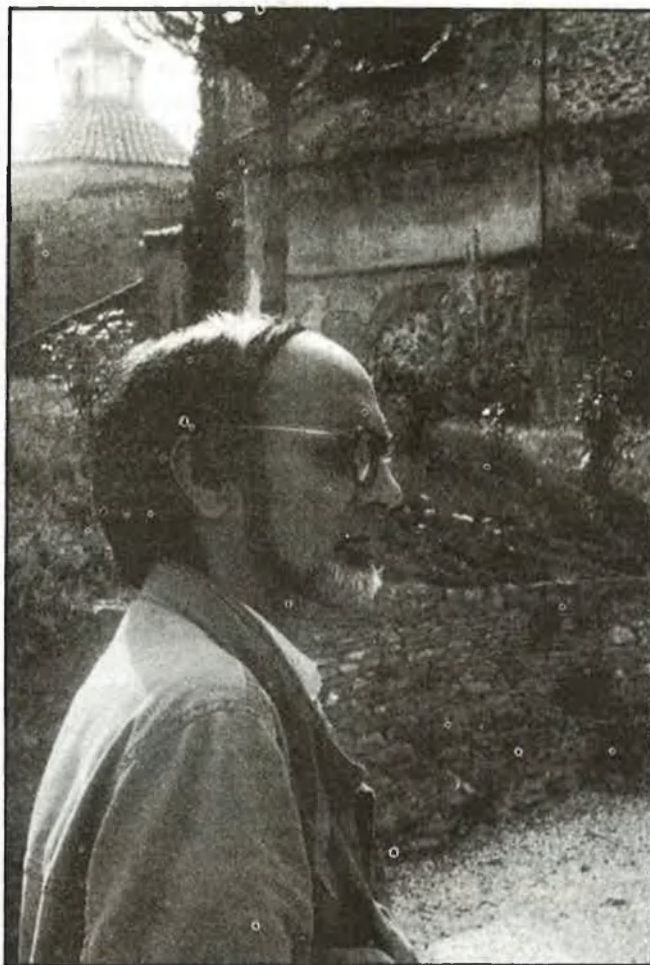
D'una altra part, la de-

fensa dels drets de l'home és un argument que propugna l'esquerra francesa fora de l'Estat francès i no dins; és una contradicció que hem de denunciar. Com també el reconeixement de l'estatut de presoners polítics als trenta-cinc corsos empresonats. Aconseguir-ho seria tant com reconèixer que hi ha poble cors.

—L'MCA és el braç polític del moviment armat FLNC?

—L'MCA és una expressió política, no una expressió armada; en conseqüència, proposem una solució política al problema cors. No pretenem crear un trencament violent. Pretenem suprimir la violència atacant-ne realment les causes, i la fonamental, que és la presència a Còrsega d'una opressió colonial francesa, a fi d'iniciar un procés polític de recuperació.

Pensem que aquesta proposta es pot dur a terme des del diàleg, la negociació i el respecte a cadascú. El FLNC és una altra expressió en l'estratègia de la lluita per l'alliberament nacional. Ambdós moviments naixen com a alternativa a una situació econòmica catastròfica i a una

situació política bloquejada.

—¿Quina és l'actitud del ciutadà cors davant les accions que duu a terme el Front d'Alliberament Nacional de Còrsega (FLNC)?

—Algunes vegades els ciutadans no en comprenen les accions. En ocasions, sí que són enteses, sobretot des del moment en què hi ha un moviment polític que ho pot explicar.

Certament, no els considerem enemics, el FLNC.

—Quan els mitjans de comunicació es refereixen a Còrsega, l'illa de la bella és pintada com un país violent, quasi dominat pel gangsterisme. ¿És així?

—Ni de bon tros. Aquest ha estat un aspecte més de la repressió per part de l'Estat francès i de l'interès de difondre a l'opinió pública una imatge de gàngsters en els militants nacionalistes i del FNLC. Una prova d'aquesta política és el nomenament per a Còrsega del «superprefecte» (supergovernador) Robert Broussard, ex-responsable de la brigada antigàngsters.

De la mateixa manera, s'han fet maquinacions i muntatges, creació de proves falses per part de la policia i pels magistrats, contra els militants «públics» i «culturals» nacionalistes. Aquestes operacions tenen per objecte prohibir l'expressió nacionalista i militaritzar el problema cors, alhora que justifiquen més repressió.

D'altra banda, els mitjans de masses privilegien sistemàticament l'aspecte militar de les operacions polítiques, tot i que no es limiten només a això.

Els partits a Còrsega

Jean Paul de Roca-Serra és el nou president de l'Assemblea de Còrsega, d'acord amb els resultats de les recents eleccions. Pertany a la coalició de la dreta estatal RPR (Ressemblament pour la République)-UDF bonapartistes. A les eleccions de fa dos anys tragueren 19 escons. El 12 d'agost en sumaren cinc més (24), com a conse-

qüència de la coalició amb el Centre Nacional des Indépendents et Paysans, un grup del mateix espectre.

Jean M. le Pen, el líder de l'extrema dreta francesa, el Front National, ha tret 6 diputats. Era la primera vegada que l'extrema dreta es presentava als comicis de Còrsega.

Pel que fa a l'esquerra estatal, el Partit Comunis-

ta Francès (PCF) no ha variat respecte a les anteriors eleccions, en què va obtenir-ne també 7.

El Partit Socialista, junt amb una facció del MRG (Moviment dels Radicals d'Esquerra), n'ha obtingut 9. En les anteriors eleccions, el PSF anà sol i va obtenir-ne 3. Una altra facció del MRG n'ha guanyat uns altres 9.

Respecte a l'esquerra nacional corsa, els autonomistes (UPC) han obtingut 3 escons. Als primers comicis n'aconseguien 7. La caiguda ha estat en picat.

Unità Naziunalista, coalició impulsada pels independentistes, ha estat la primera vegada que es presenta a les eleccions. Ha obtingut 3 escons. Lidera la coalició Petru Poggioli.